

Žena z prosince

Sesedla z jeho klínu,
oblékla se a vypadla.

Prošla do parků,
kde vycházet s alkoholem v zimním vínu
znamená u zpustlé fontány
postavit se do fronty za havrana,
pokleknout, lépe i složit tvář na zmrzlé drny,
neboť jen v ponížení
bude schopna vstřebat trávicí ústrojí
uzpůsobené pro mrchožrouty.

Prošla do vhlédů,
kde létá, krouží nalehko, jak je jí hic,
kde tak mocně upíjí ze svobody,
až skelnaté slzy odlétávají, tříští se na střepy
a pořezané děti, růžolíci, rozesmáté,
neřeknou matkám nic.

Prošla tak daleko,
že co nevidět přijde i na každoroční příděly sněhu,
na ony tisíce tun,
které, místo aby dopadaly na zem,
rozpouštějí se v její třetí a čtvrté ruce,
zoufale natažené z útrob lidského pekla.

Prošla k příčině,
proč každý zbytek roku proprší,
sama se sebou prošla se po ulici, vidouc,
jak zastavuje a vzápětí zas chvátá,
podle toho, jak blikne jí semafor,
její vlastní oko v oku mazlavého bláta.

V noci při milování
přeběhne na všechny červené pod víčky.
A zakloní se tak, že jiné by přepadly.

Čím mohutněji ji strháváš zpátky,
o to víc je sama.